

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 400/2021
26.08.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца Агенције за вештачења и консалтинг АА, предузетник из ..., чији је пуномоћник Бобан Матић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Високи савет судства, Основни суд у Крагујевцу, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Београду и Првог основног суда у Београду, на седници одржаној 26.08.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Први основни суд у Београду.

Образложење

Први основни суд у Београду, решењем П 845/21 од 01.02.2021. године, огласио се стварно ненадлежним за поступање у овом предмету и одлучио да по правноснажности решења списе предмета уступи Привредном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду. У образложењу је указао, да се ради о спору између тужиоца као привредног субјекта и тужене као другог правног лица, имајући у виду да је предмет спора у домену делатности тужиоца, јер је тужилац регистрован са шифром делатности правни послови, а потраживани износ представља законску затезну камату на износ награде за обављено вештачење. Затим, да се ради о спору из обављања делатности привредног субјекта, произилази и из назива под којим је тужилац регистрован као привредни субјекат, због чега је на основу одредби члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова и члана 39. и 40. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци решења.

Виши суд у Београду, решењем Гж 5973/21 од 24.03.2021. године, одбацио је као недозвољену жалбу тужиоца, изјављену против решења Првог основног суда у Београду П 845/21 од 01.02.2021. године и одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Привредни суд у Београду, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис П 6587/2021 од 29.06.2021. године, списе предмета доставио Врховном касационом

суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова разне врсте. У образложењу је указао, да спор између тужиоца као предузетника и тужене као правног лица није произишао из обављања привредне делатности тужиоца, већ из деланости због које је тужилац уписан у надлежни регистар судских вештака и да се стручне активности вештака не могу сматрати привредном делатношћу. Затим, да су активности вештака усмерене на пружање суду или другом органу који води поступак, посебних стручних знања за утврђење оцене или разјашњења правно релевантних чињеница, због чега је за поступање у овом предмету надлежан основни суд у смислу одредбе члана 22. став 2. Закона о уређењу судова.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18 - УС, 87/18 и 88/18 - УС), утврдио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Први основни суд у Београду.

Тужба је поднета 27.05.2019. године. Предмет тужбеног захтева је исплата законске затезне камате по стопи предвиђеној Законом о затезној камати на новчани износа од 7.000,00 динара, за период од 26.01.2017. године до 22.06.2017. године. Према наводима тужбе, тужилац је као стални судски вештак економско-финансијске струке пред Основним судом у Крагујевцу у предмету П 881/16 по налогу суда обављао послове вештачења и за обављено вештачење тужиоцу је исплаћена накнада и награда у износу од 7.000,00 динара, али без припадајуће законске затезне камате почев од дана предаје фактуре суду 26.01.2017. године, као дана доспелости обавезе до 22.06.2017. године, као дана исплате накнаде и награде за обављено вештачење.

Одредбом члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, је прописано да, привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и кад је у наведеним споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

Према томе, у овој парници нису испуњени субјективни услови за заснивање стварне надлежности привредног суда из одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, с обзиром на то да је тужена Република Србија, правно лице. Како је предмет тужбеног захтева исплата законске затезне камате на износ исплаћене накнаде и награде на име обављеног вештачења (према наводима тужбе), нису испуњени ни објективни услови за заснивање стварне надлежности привредног суда из одредбе члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, с обзиром о да се не ради о спору у коме је тужена правно лице, које обавља делатност привредног субјекта.

Дакле, за поступање у овом предмету стварно је надлежан Први основни суд у Београду, на основу одредбе члана 22. став 2. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић